

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 617/2010 z dnia 24 czerwca 2010 r. w sprawie zgłaszania Komisji projektów inwestycyjnych dotyczących infrastruktury energetycznej w Unii Europejskiej oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 736/96.
- 2) Skutki rozporządzenia nr 617/2010 zostają utrzymane do czasu wejścia w życie w rozsądnym terminie nowego rozporządzenia wydanego na właściwej podstawie prawnej, tj. na podstawie art. 194 ust. 2 TFUE.
- 3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania, z wyjątkiem kosztów poniesionych przez Republikę Francuską i Komisję Europejską.
- 4) Republika Francuska i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 13 z 15.01.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 6 września 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Deutsches Weintor eG przeciwko Land Rheinland-Pfalz

(Sprawa C-544/10) (¹)

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Zbliżanie ustawodawstw — Zdrowie publiczne — Informowanie i ochrona konsumentów — Etykietowanie i prezentacja środków spożywczych — Pojęcia „oświadczeń żywieniowych” i „zdrowotnych” — Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 — Określenie wina jako „lekkostrawnego” — Wskazanie zredukowanego stopnia kwasowości — Napoje o zawartości alkoholu większej niż 1,2% objętości — Zakaz używania oświadczeń zdrowotnych — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 15 ust. 1 — Wolność wyboru zawodu — Artykuł 16 — Wolność prowadzenia działalności gospodarczej — Zgodność)

(2012/C 331/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Deutsches Weintor eG

Strona pozwana: Land Rheinland-Pfalz

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego — Bundesverwaltungsgericht — Wykładnia art. 6 ust. 1 akapit pierwszy TUE

w związku z art. 15 ust. 1 i art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 4 ust. 3 w związku z art. 2 ust. 2 pkt 5 lub art. 10 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (Dz.U. L 404, s. 9), po zmianach wprowadzonych w drodze rozporządzenia Komisji (UE) nr 116/2010 z dnia 9 lutego 2010 r. (Dz.U. L 37, s. 16) — Określenie wina jako lekkostrawnego ze wskazaniem na zredukowany stopień jego kwasowości — Zakaz używania oświadczeń zdrowotnych w odniesieniu do napojów o zawartości alkoholu większej niż 1,2% objętości — Pojęcie „oświadczeń zdrowotnych”

Sentencja

- 1) Wykładni art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności, po zmianach wprowadzonych ostatnio w drodze rozporządzenia Komisji (UE) nr 116/2010 z dnia 9 lutego 2010 r., należy dokonywać w ten sposób, iż pojęcie „oświadczenie zdrowotne” obejmuje określenie takie jak „lekkostrawne” występujące w związku z informacją o niskiej zawartości substancji uznawanych przez licznych konsumentów za szkodliwe.
- 2) Nałożony na producenta albo dystrybutora wina w rozporządzeniu 1924/2006, zmienionym rozporządzeniem nr 116/2010, bezwzględny zakaz używania oświadczenia zdrowotnego takiego rodzaju jak to sporne przed sądem krajowym — nawet jeśli to oświadczenie jest samo w sobie prawdziwe — jest zgodny z art. 6 ust. 1 akapit pierwszy TUE.

(¹) Dz.U. C 72 z 5.3.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 września 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts — Łotwa) — Trade Agency Ltd przeciwko Seramico Investments Ltd

(Sprawa C-619/10) (¹)

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Wykonanie — Podstawy zaskarżenia — Brak doręczenia dokumentu wszczynającego postępowanie — Kontrola przez właściwy sąd — Zakres — Znaczenie informacji zawartych w zaświadczeniu — Naruszenie porządku publicznego — Orzeczenie sądowe bez uzasadnienia)

(2012/C 331/05)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāts

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Trade Agency Ltd

Strona pozwana: Seramico Investments Ltd

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Augstākās tiesas Senāts — Wykładnia art. 34 pkt 1 i 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1) — Wykładnia art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Podstawa odmowy uznania — Prawo do skutecznego środka prawnego — Twierdzenie pozwanego, że nie zostały mu doręczone ani dokument wszczynający postępowanie, ani orzeczenie wydane zaocznie — Uprawnienie sądu rozpoznającego wniosek o wykonanie do zbadania kwestii doręczenia dokumentu wszczynającego postępowanie pozwanemu, który się nie stawiał, w sytuacji, gdy doręczenie jest potwierdzone zaświadczeniem, o którym mowa w art. 54 rozporządzenia — Orzeczenie sądu państwa pochodzenia wydane zaocznie bez zbadania zasadności pozwu

Sentencja

- 1) Artykuł 34 pkt 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, do którego odsyła art. 45 ust. 1 owego rozporządzenia w związku z motywami 16 i 17 rozporządzenia, powinien być interpretowany w ten sposób, że wówczas, gdy pozwany wnosi środek zaskarżenia przeciwko stwierdzeniu wykonalności orzeczenia zaocznego wydanego w państwie członkowskim pochodzenia, do którego to orzeczenia dołączono zaświadczenie sporządzone zgodnie z art. 54 wskazanego rozporządzenia, podnosząc, że nie doręczono mu pozwu wszczynającego postępowanie, sąd wezwanego państwa członkowskiego rozpatrujący ów środek zaskarżenia jest uprawniony do zbadania zgodności informacji zawartych w owym zaświadczeniu z materiałem dowodowym.
- 2) Artykuł 34 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001, do którego odsyła art. 45 ust. 1 owego rozporządzenia, powinien być interpretowany w ten sposób, że sąd wezwanego państwa członkowskiego nie może na podstawie klauzuli porządku publicznego udzielić odmowy wykonania zaocznego orzeczenia sądowego, w którym rozstrzygnięto spór bez zbadania zarówno przedmiotu pozwu, jak i jego zasadności, oraz które nie zawiera żadnej argumentacji dotyczącej zasadności pozwu, chyba że po dokonaniu całościowej oceny postępowania i przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności stwierdzi on, że orzeczenie to stanowi oczywiste i nieproporcjonalne naruszenie prawa pozwanego do sprawiedliwego procesu, wskazanego w art. 47 akapit drugi karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ze względu na brak możliwości wniesienia odpowiednio i skutecznie środka zaskarżenia od owego orzeczenia.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 6 września 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) — Zjednoczone Królestwo) — The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs przeciwko Philips Electronics UK Ltd

(Sprawa C-18/11) ⁽¹⁾

(Swoboda przedsiębiorczości — Przepisy podatkowe — Podatek dochodowy od osób prawnych — Ulga podatkowa — Przepisy krajowe wyłączające przeniesienie strat poniesionych na terytorium krajowym przez niebędący rezydentem zakład spółki mającej siedzibę w innym państwie członkowskim na mającą siedzibę na terytorium krajowym spółkę należącą do tej samej grupy)

(2012/C 331/06)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Strona pozwana: Philips Electronics UK Ltd

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Zjednoczone Królestwo) — Wykładnia art. 49 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Przepisy podatkowe — Podatek dochodowy od osób prawnych — Ulga podatkowa — Przepisy krajowe wyłączające przeniesienie strat poniesionych na terytorium krajowym przez niebędący rezydentem zakład spółki mającej siedzibę w innym państwie członkowskim na mającą siedzibę na terytorium krajowym spółkę należącą do tej samej grupy

Sentencja

- 1) Wykładni art. 43 WE należy dokonywać w ten sposób, że fakt, iż w przepisach krajowych możliwość przeniesienia, w drodze podatkowego zwolnienia grupowego na spółkę będącą rezydentem, strat poniesionych przez stały zakład spółki niebędącej rezydentem znajdujący się w tym państwie członkowskim uzależniono od warunku, zgodnie z którym straty te nie mogą być użyte dla celów zagranicznego podatku, w sytuacji gdy brak jest równoważnego warunku wobec przeniesienia strat poniesionych w tym państwie członkowskim przez spółkę będącą rezydentem, stanowi ograniczenie swobody przedsiębiorczości w innym państwie członkowskim względem spółki niebędącej rezydentem.
- 2) Ograniczenie swobody przedsiębiorczości w innym państwie członkowskim względem spółki niebędącej rezydentem, takie jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, nie może być uzasadnione nadrzędnymi względami interesu ogólnego, do których należą cel w postaci zapobiegania podwójnemu uwzględnieniu strat, zachowanie zrównoważonego podziału kompetencji podatkowych pomiędzy państwami członkowskimi lub oba te powody łącznie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 72 z 5.3.2011.